Pintér Lajos

Versek egy régi füzetből

Szüret az Istenhegyen

Rozsdafoltok a gesztenye levelén,
kora ősz, véraláfutásos az ég,
véraláfutások az ősz Jókai tenyerén is.
Az író és báró Eötvös a hegyet járja,
menyétre lelnek, őzre, rókára.
Ez Menyét út legyen, ez Őz utca,
ez Róka-dűlő: vágnak egymás szavába,
fúj a szél a Svábhegyen,
a keresztelés mámorában
kipirulnak, mint gránátalma, gurulnak:
két névadó vén gyerek.
Járom a Tücsök utcát egyedül,
századvég van, kora ősz van most is,
dicsőség a régi névadóknak:
a Tücsök utcát újra fölveri
az égreszálló tücsökcirpelés.

De a Tücsök utca elején a gesztenyés:
mint az ember, ki agyvérzést kapott,
félig megbénult, félig már halott,
egy gesztenyéjét söpri épp a szél,
boszorkánytermés, kiáltozom.
Jókai e fákat suhancoknak látta,
mikor anyjával járta a hegyet.
E toronyból, hegy-oromból
nézze anyám a Dunát,
a szilaj szigetet, a Gellért-hegyet,
s nézze, belátunk a várba,
belélátunk a király torkába is.

Jól van, fiam, kicsi fiam, jól van,
hogy itt vertél tanyát.
Gyík fut előttük az úton át,
siklik, pörög a penge-köveken.

Bent a portán mindenki lázban,
háznép, vendégség, cselédség:
nagyhajú, hajlott öregek.
Hiszen szüreti nap lesz holnap.
Bor csak alig, de nekünk elég.
Gyökérkefékkel csutakolják
a hordókat, kádakat s a prést.
Birkácska, bürgécske, te is
veted kabátod,
lerántva rólad a prém.
Hát bégess, imádkozz.
Szőlőnk akad, lásd, böngészd, legény,
de termésünket mind elverte a jég.
A házigazda zenészért üzen:
jó hegedűsöm, a kedvemért húzd rá,
s legelőször megy táncba Jókai,
középre áll s mint bakkecske topog.
Messziről nézik az úri asszonyok,
felesége, barátné-özön,
és suttogják: az író úr bolond.

Végtére a fényből kitépi magát,
iszkol házába, botot keres:
sétánkhoz ez a durva faragású
meggy-pálca jó lesz, dörmögi.
Magába, fehér szakállába mondja.
Végigsétál a parkon, odaköszön
a rücskös hársnak, tüskös galagonyának:

édes szép zöld fáim, jó napot.
Elfárad, kő-asztalához ül,
padja ívéhez odatelepül,
házőrzői is kőből, oroszlánok:
jó kutyáim - mondja -, ki idejön,
bátran lábikrán harapjátok.
Szabadság, egyenlőség - pha,
széthordtátok: kofák, kóklerek, kufárok.
A kőpad áll még. És az asztal áll még.
De odatelepülni te se merj.
A kertben jártam. Lehajoltam, fölvettem
két szív-alakú, apró gesztenyét.